

Hồi thứ mười chín

Sách Ngạch Đồ bàn cách chia tiền

Vì Tiểu Bảo ở kỹ viện từ thuở nhỏ bị người ta khinh khi kêu bằng "quân chó đẻ", "phường khốn kiếp" và ai cũng thoả mạ không ngớt miệng. Từ khi gã được nhà vua quyền cố thì bất luận là ai ở trong Hoàng cung ra chiều kính cẩn đối với gã.

Gã là một đứa nhỏ 14, 15 tuổi, có bao giờ được người ta tôn kính như vậy? Bây giờ gã thấy Sách Ngạch Đồ vào phủ Ngao Bái, bốn mặt tám phương đều kính nể lão. Văn võ quan viên đối với lão cực kỳ khép nép. Thế mà lão đối với gã lịch sự vô cùng, gã không khỏi khoan khoái trong lòng và sinh ra có mối hảo cảm với lão.

Gã liền hỏi:

- Sách đại nhân có điều chi dạy bảo? Xin cứ nói rõ cho tại hạ nghe.

Sách Ngạch Đồ cười đáp:

- Dạy bảo thì không dám. Có điều lão phu nhiều tuổi hơn chút chột nghĩ ra một điều... Quế công công! Hai pho kinh này chính đức Hoàng thái hậu và Hoàng thượng đã phán bảo phải lấy đưa về nội cung. Đồng thời Ngao Bái lại dấu ở trong kho báu vật thì chắc không phải chuyện tầm thường. Chúng ta đều không hiểu nên muốn mở coi, cả lão phu cũng vậy, nhưng e rằng trong sách có ghi chép những văn tự quan hệ. Hoàng thái hậu không ưa bọn ta là kẻ vi thần mà lại dòm dò vào. Vụ này... vụ này...

Vì Tiểu Bảo là người thông minh lanh lợi. Gã thấy Sách Ngạch Đồ nhắc tới chuyện quan hệ của nó không phải tầm thường liền tỉnh ngộ ngay. Gã giật mình vội dứt sách vào túi, đặt lên bàn đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Sách đại nhân! Tại hạ không hiểu đạo lý xuýt nữa tự gây vạ lớn. Xin đa tạ đại nhân có lòng chỉ giáo.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Quế công công dạy quá lời. Hoàng thượng sai anh em ta làm việc với nhau thì việc của công công cũng là việc của lão phu. Sao còn có chuyện riêng tây? Nếu Quế công công không coi lão phu như người nhà hay ngược lại thì lão phu chẳng dám nói thật tình như vậy.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại quan là một vị quan lớn tại triều. Còn tại hạ... bất quá là... một tên tiểu thái giám thì khi nào tại hạ dám coi Sách đại nhân như người nhà?

Sách Ngạch Đồ giơ tay vẫy bọn quan quân rồi hô to:

- Các người hãy ra cả ngoài kia để chờ bọn ta. Nếu ta không gọi thì đừng vào.

Các viên quan khom lưng nói:

- Dạ dạ! Xin tuân lệnh lão gia.

Rồi rút lui ra ngoài.

Sách Ngạch Đồ nắm tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Quế công công! Công công đừng nói thế. Nếu Quế công công mà hợp ý cùng Sách Ngạch Đồ thì chúng ta kết làm anh em được chăng?

Vi Tiểu Bảo giật mình, ấp úng hỏi lại:

- Tại hạ... kết bái... với Sách đại gia?... Tại hạ đâu có xứng đáng?

Sách Ngạch Đồ đáp:

- Quế huynh đệ! Nếu huynh đệ còn nói vậy là tổn thọ cho Sách mỗ lắm đấy. Không hiểu tại sao Sách mỗ vừa thấy Quế huynh đệ là sinh lòng yêu mến ngay. Anh em mình vào Phật đường làm lễ kết bái huynh đệ. Từ nay trở đi bất cứ việc gì cũng lấy tình thân như anh em một nhà mà đối đãi với nhau. Có điều đừng để cho Hoàng thượng biết và cũng đừng lộ chuyện với ai thì chẳng cần chi hết.

Lão nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo ra vẻ rất ân cần và nói bằng một giọng rất thành thật.

Nguyên Sách Ngạch Đồ thấy Ngao Bái bị hạ rồi, tất Hoàng thượng sẽ trọng dụng mấy người thân tín làm đại thần để giao phó công việc. Đây là lần đầu vua Khang Hy ra chiều thân thiện với lão. Lão đoán chừng nay mai sẽ được thăng lên chức quan cao. Nhưng làm quan tại triều muốn được nhà vua sủng ái thì phải hiểu rõ tâm tình của ngài. Lão nhận thấy mấy câu bình vục vào tai nhà vua là sẽ được lợi vô cùng. Mà cũng không cần gã phải nói tốt cho mình, chỉ cốt sao gã tiết lộ những thị hiếu của nhà vua, cùng những điều ngài không ưa cho lão biết là lão sẽ lựa chiều làm vừa dạ được ngay.

Sách Ngạch Đồ sinh trưởng trong nhà quan lớn, phụ thân lão là Sách Ni đã làm đến người đứng đầu trong bốn vị cố mệnh đại thần nên biết rõ cách thăm dò ý tứ nhà vua. Đó là yếu quyết duy nhất để làm quan to.

Hiện giờ lão gặp cơ hội hiếm có cho lão. Lão chỉ cần lung lạc được tên tiểu thái giám này là ngày sau bước lên đài không biết đến đâu mà nói. Cả đến việc ^^ tướng phong hầu cũng chẳng khó khăn gì.

Sách Ngạch Đồ chợt động tâm linh liền đề nghị kết nghĩa chi lan với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo tuy là người minh mẫn, nhưng chưa hiểu chút gì trong bước đường quan lại và việc triều chính. Gã cho là ông quan lớn này thực tình yêu gã thì trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Gã ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó thật tình tại hạ không nghĩ tới.

Sách Ngạch Đồ kéo tay gã thân mật nói:

- Đi đi! Chúng ta vào trước Phật đường.

Người Mãn Châu sùng tín đạo Phật nên trong phủ các văn võ đại thần đều thiết lập bàn thờ Phật.

Hai người đến trước Phật đường. Sách Ngạch Đồ thắp hương rồi kéo Vi Tiểu Bảo quỳ xuống trước bàn thờ Phật, lão lạy mấy lạy rồi khẩn:

- Đệ tử là Sách Ngạch Đồ. Bữa nay cùng... cùng...

Lão quay lại hỏi:

- Quế huynh đệ! Danh hiệu của Quế huynh đệ là gì? Đến bây giờ Sách mỗ vẫn chưa hay, mà cũng không thỉnh giáo, mới thật là hồ đồ.

Vi Tiểu Bảo đáp ứng:

- Tại hạ... tại hạ... là... Quế Tiểu Bảo.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Tên hay quá. Quế huynh đệ đúng là vật báu trong loài người.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Ngày mình còn ở Dương Châu mọi người đều kêu "thằng chó đẻ Vi Tiểu Bảo kia" thì hai chữ Tiểu Bảo có tốt đẹp gì đâu?

Lại nghe Sách Ngạch Đồ nói tiếp:

- Đệ tử là Sách Ngạch Đồ bữa nay cùng Quế Tiểu Bảo kết nghĩa đệ huynh. Từ đây hai người cùng hưởng phước lành, cùng chia hoạn nạn. Tuy không sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, nhưng thề chết cùng ngày, cùng tháng, cùng năm. Nếu ai quên điều nghĩa khí thì trời chu đất diệt vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Lão thê rồi lại dập đầu lạy mấy lạy.

Đoạn quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Quế huynh đệ! Huynh đệ cũng tuyên thệ đi!

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Tuổi lão lớn hơn mình nhiều, nếu chết cùng ngày với lão thì mình thua thiệt to.

Nhưng sau hần lại tự nhủ:

- Mình có phải Quế Tiểu Bảo cóc đầu mà ngại, cứ thê trắng thê cuội thì đã chết ai?

Gã nghĩ vậy liền dập đầu trước tượng Phật hô lớn:

- Đệ tử là Quế Tiểu Bảo, trước nay vốn làm tiểu thái giám trong Hoàng cung. Ai nấy đều kêu bằng Tiểu Quế Tử. Nay đệ tử cùng Sách Ngạch Đồ đại nhân, Sách lão ca kết thành huynh đệ, cùng hưởng phúc lành cùng chia hoạn nạn. Tuy không sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng. Nếu Tiểu Quế Tử không nghĩ đến tình nghĩa anh em thì Tiểu Quế Tử sẽ bị trời chu đất diệt. Tiểu Quế Tử vĩnh viễn không còn ngày nào ngóc đầu lên được.

Vi Tiểu Bảo trút bao nhiêu tai họa lên đầu Tiểu Quế Tử. Miệng gã nói liền thoắt khiến Sách Ngạch Đồ không biết đầu mà nghe cho hết và không thể hiểu chỗ dụng ý của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Vừa rồi ta thê không chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày mà chỉ khẩn chết cùng ngày, cùng tháng thì chẳng lo gì. Tỷ như gã chết mồng 3 tháng 3 thì mình có về châu trời cũng ngày mồng 3 tháng 3 hàng mấy chục năm hay trăm năm sau thì cũng chẳng thua thiệt gì.

Sách Ngạch Đồ nghe Vi Tiểu Bảo tuyên thệ xong, hai người lại quay vào nhau lạy tám lạy rồi đứng lên cười ha hả.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Huynh đệ! Chúng ta đã làm lễ kết nghĩa đệ huynh thì tình thân mật còn thấm thiết gấp mười anh em ruột, từ nay hiền đệ muốn ca ca giúp đỡ việc gì thì cứ nói ra, đừng có ngại chi hết.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó Sách đại ca bất tất phải nhắc tiểu đệ. Từ ngày lọt lòng mẹ, tiểu đệ đã không hiểu hai chữ e ngại là gì.

Sách Ngạch Đồ cười khanh khách nói:

- Và anh em ta kết nghĩa chi lan bữa nay, hiền đệ không nên tiết lộ với người ngoài để họ khỏi phòng ngừa chúng ta. Vả lại theo quy củ triều đình thì chúng ta làm ngoại thần không thể thân thiết với hiền đệ là nội quan được. Đây là mối tình phát tác tự đáy lòng xui khiến chúng ta kết nghĩa chi lan.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đây là phát ra tự đáy lòng.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Khi ở trước mặt người ngoài, tiểu huynh vẫn kêu hiền đệ bằng Quế công công, mà hiền đệ vẫn kêu tiểu huynh bằng Sách đại nhân. Mai một hiền đệ đến nhà ca ca, ca ca sẽ mời hiền đệ xơi rượu coi hát, để anh em mình vui chơi một bữa.

Vì Tiểu Bảo cả mừng. Rượu thì gã không uống được mấy, nhưng coi hát thì gã ưa lắm, ưa hơn cả những thứ khác. Bất giác gã vỗ tay reo:

- Hay lắm! Hay lắm! Cái gì chứ coi hát thì tiểu đệ chịu lắm. Đại ca định hôm nào coi hát?

Sách Ngạch Đồ đáp:

- Hiền đệ đã ưa món đó thì thường thường tới nhà ca ca. Chỉ cần hiền đệ được rảnh bữa nào cho ca ca biết là ca ca chuẩn bị ngay.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Vậy ngày mai được không?

Sách Ngạch Đồ đáp:

- Tuyệt diệu! Ngài mai vào khoảng giờ Dậu tiểu huynh chờ hiền đệ ở cửa cung?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu đệ ra khỏi cung có sao không?

Sách Ngạch Đồ đáp:

- Dĩ nhiên không sao cả. Ban ngày hiền đệ châu hầu Hoàng thượng nhưng tối đến thì còn ai dám hỏi gì đến hiền đệ nữa? Nhất là hiền đệ đã thăng lên thủ lĩnh thái giám, là một nhân vật rất được Hoàng thượng chú ý còn ai dại gì mà gây chuyện với hiền đệ?

Vì Tiểu Bảo hớn hở tươi cười. Gã định ngày mai chuồn khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại. Nhưng gã nghe Sách Ngạch Đồ nói địa vị gã không

phải tâm thường, có thể tự do xuất nhập Hoàng cung, gã lại không vội tính nước bỏ đi nữa, liền cười nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế. Từ nay anh em mình cùng hưởng hạnh phúc, cùng chia hoạn nạn.

Sách Ngạch Đồ dắt tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Bây giờ chúng ta lại vào phòng Ngao Bái.

Sách Ngạch Đồ coi kỹ lại những đồ vật mới lấy ở dưới hầm lên rồi hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ! Thích thứ gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ chẳng hiểu thứ gì quý trọng hết. Xin Sách đại ca lựa dùm.

Sách Ngạch Đồ nói:

- Được rồi!

Đoạn lão lấy hai râu châu báu, một đai ngọc phỉ thúy nói:

- Hai thứ châu báu này, đáng tiền lắm đây. Hiền đệ lấy đi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm!

Rồi gã dứt râu mình râu và ngọc phỉ thúy vào bọc. Tien tay gã cầm lấy thanh trủy thủ. Gã thấy lưỡi trủy thủ này rất trầm trọng. Cả lưỡi lẫn chuôi dài một thước năm tấc xỏ vào trong một cái túi da cá, về phân lượng và kiểu cách không khác gì một thanh trường đao hay trường kiếm thông thường.

Vi Tiểu Bảo cầm chuôi kiếm rút ra khỏi vỏ thì một luồng hàn khí xông lên mặt làm cho lỗ mũi cay, khiến gã phải hắt hơi. Gã coi lại thấy lưỡi trủy thủ này đen như mực không có ánh sáng chi hết thì nghĩ bụng:

- Ngao Bái đã coi lưỡi trủy này là báu vật dấu vào kho tàng bảo thì hẳn là một thanh bảo đao, ngờ đâu nó cũ kỹ khò coi thế này chẳng khác gì một thanh gươm gỗ.

Gã lấy làm thất vọng liền bỏ xuống một bên.

Bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. Lưỡi trủy thủ đã cắm sâu vào trong ván gỗ ngập tận chuôi.

Vi Tiểu Bảo cùng Sách Ngạch Đồ đều la lên một tiếng "ái chà" ra chiều kinh ngạc.

Đây là Vi Tiểu Bảo tiện tay liệng xuống chứ không vận kình lực chút nào mà cầm lưỡi đao bằng bần liệng ra, chứ không đâm chúi mũi đao xuống.

Không ngờ đằng mũi nặng hơn đằng chuôi rút xuống trước và đâm ngập vào ván gỗ. Như vậy thì nó phải sắc bén đến trình độ không thể tưởng tượng được, có thể nói lưỡi trủy thủ này chặt sắt như cắt bùn.

Vi Tiểu Bảo cúi xuống lượm thanh trủy thủ lên nói:

- Thanh đoản đao này có chỗ kỳ lạ!

Sách Ngạch Đồ thấy Vi Tiểu Bảo biết nhiều hiểu rộng liền đáp:

- Xem chừng đây là một thanh bảo kiếm. Chúng ta hãy thử coi.

Lão nói rồi rút trên tường một thanh mã đao. Thanh mã đao vừa kéo ra khỏi vỏ đã thấy bạch quang lên loé mắt. Đúng là một thứ binh khí rất sắc bén.

Lão cầm ngang thanh đao nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy cầm thanh đoản kiếm đó mà chém xuống thanh mã đao này.

Vi Tiểu Bảo giơ lưỡi trủy thủ lên chém mạnh xuống mã đao đánh "bục" một tiếng. Thanh mã đao lập tức gãy làm hai đoạn.

Cả hai người cùng reo lên:

- Hay quá!

Lưỡi trủy thủ này là một thanh bảo kiếm hiếm có, không còn nghi ngờ gì nữa. Là ở chỗ nó chém gãy thanh mã đao nghe như chém gỗ mục, chứ không phải tiếng kim thiết đụng nhau.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Kính mừng hiền đệ! Hiền đệ được thanh bảo kiếm này ở trong nhà Ngao Bái. Nó có thể kể là bảo vật đứng đầu.

Vi Tiểu Bảo vui mừng khôn xiết đáp:

- Sách đại ca! Nếu đại ca muốn lấy, tiểu đệ xin nhường lại.

Sách Ngạch Đồ xua tay nói:

- Tiểu huynh xuất thân làm võ quan, từ nay chỉ muốn làm quan văn không thích quan võ nữa. Thanh bảo kiếm đó để hiền đệ lấy mà chơi hay hơn.

Vi Tiểu Bảo xỏ thanh trủy thủ vào vỏ kiếm buộc lên đai áo.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Quế hiền đệ! Thanh kiếm này ngắn, hiền đệ bỏ vào ống giày hay hơn. Đồng thời để người ta khỏi dòm thấy lúc vào cung.

Nên biết theo luật lệ Thanh cung ai không phải là nhất đẳng thị vệ thì vào cung không được đeo vũ khí.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi!

Đoạn gã xỏ thanh trủy thủ vào ống giày. Gã lấy được thanh bảo kiếm này rồi không để ý gì đến báu vật khác nữa.

Sau một lúc gã không nhìn được lại rút lưỡi trủy thủ ra và lấy một cây thiết mâu trên tường xuống.

"Chát" một tiếng! Gã đã chặt thanh thiết mâu đứt làm hai đoạn.

Vi Tiểu Bảo vẫn còn tính trẻ nít, gã lấy được bảo kiếm rồi, nhìn thấy mọi vật trong nhà Ngao Bái, tiện tay chém lia chém lịa.

Gã lại dùng mũi trủy thủ vẽ hình một con rùa đen trên mặt bàn. Gã vừa vẽ xong đập đánh "chát" một tiếng. Hình con rùa rớt xuống. Chính giữa mặt bàn lộ ra chỗ thủng hình con rùa.

Sách Ngạch Đồ chăm chú đi điều tra và kiểm điểm mọi vật khác trong kho tàng bảo của Ngao Bái.

Lão thấy trong đồng châu báu có bộ y phục lấp lánh ánh ngân quang liền cầm lên thì thấy nhẹ bồng. Tấm áo này mềm nhũn không phải chế bằng tơ hay bằng lông mà chẳng hiểu làm bằng chất gì.

Lão có ý vênh cạnh Vi Tiểu Bảo liền nói:

- Hiền đệ! Bộ áo này mặc nhẹ mà rất ấm. Hiền đệ bỏ áo ngoài ra mặc vào trong đi!

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng đây cũng là một thứ bảo bối?

Sách Ngạch Đồ nói:

- áo này mềm nhũn, rộng một tý có ăn thua gì?

Vi Tiểu Bảo đón lấy áo thấy nó nhẹ và mềm lại nhớ đến năm trước gã xin mẫu thân may cho một tấm áo bông, nhưng mẫu thân gã xoay xở mấy ngày không được tiền rồi cũng không may nữa.

Bây giờ gã thấy tấm áo này hay hơn áo bông nhiều định bụng:

- Hay lắm! Ta mặc áo này về Dương Châu để cho má má coi.

Gã liền bỏ áo ngoài mặc tấm áo nhẹ vào trong rồi mới mặc áo ngoài phủ lên.

Kể ra tấm áo này kích thước hơi rộng may ở chỗ nó vừa mỏng vừa mềm muốn xắn tay lên không gặp điều chi trở ngại.

Sách Ngạch Đồ điều tra xong kho bảo tàng Ngao Bái, liền kêu thủ hạ vào để xem gia tài của Ngao Bái. Mới coi thanh đơn bất giác lão lắc đầu lè lưỡi nói:

- Thằng cha Ngao Bái thật khéo vợ vét. Tài sản nhà hắn nhiều quá gấp đôi sự tiên liệu của ta.

Lão lại xua tay cho bọn thuộc hạ lui ra rồi nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Này hiền đệ! Người Hán chúng ta thường nói: "Nghìn dặm làm quan chỉ vì tiền". Phen này nhờ ơn chúa bao la phái anh em chúng ta đến đây là có ý để chúng ta được dịp đại phát tài. Bản thanh đơn này ta sửa lại. Trên hai trăm vạn lạng bạc, hiền đệ tưởng nên bảo bao nhiêu cho phải?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ không hiểu. Nhất thiết do đại ca chủ trương.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Trong thanh đơn kê tất cả hai trăm ba mươi lăm vạn, ba ngàn bốn trăm mười tám lạng. Bao nhiêu số dưới chúng ta để nguyên như cũ. Chỉ có chữ nhị ở đầu xoá đi một nét và còn lại một trăm ba mươi lăm vạn, hạng ba ngàn bốn trăm mười tám lạng. Một nét xoá đi đó anh em ta chia đôi được không?

Vi Tiểu Bảo kinh hãi ấp úng đáp:

- Cái đó... đại ca...

Sách Ngạch Đồ cười hỏi:

- Phải chăng hiền đệ chê ít?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải!... Tiểu đệ không hiểu gì đâu.

Sách Ngạch Đồ nói:

- Tiểu huynh bảo một trăm vạn lạng bạc đó anh em mình chia đôi, mỗi người năm chục vạn lạng bạc. Nếu hiền đệ chê ít thì chúng ta thương nghị lại.

Vi Tiểu Bảo biến sắc. Khi gã còn ở kỹ viện thành Dương Châu thì trong tay chỉ có được năm sáu lạng là đại phát tài. Khi ở Hoàng cung cùng người đánh bạc đã tiến bộ rất nhiều, nhưng cũng chỉ đến vài trăm lạng bạc là cùng. Nay gã đột nhiên nghe thấy được chia phần năm chục vạn lạng bạc thì cơ hồ không tin ở tai mình.

Sách Ngạch Đồ không ngớt lấy châu ngọc nhét vào trong tay gã và cũng là để bịt miệng gã. Cốt sao ở trước mặt Hoàng đế gã đừng nói rõ bộ mặt thật về tài sản nhà Ngao Bái là đủ.

Nên biết Hoàng thượng rất tín nhiệm Vi Tiểu Bảo. Gã mà lộ ra một chút thì chẳng những bao nhiêu tiền của lão nuốt không trôi phải nhả ra hết, mà còn lo nguy hại đến bước tiến trình mắc vào vòng tội lỗi.

Sách Ngạch Đồ thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt ra chiều khác lạ, vội nói:

- Hiền đệ định làm thế nào, tiểu huynh cũng nghe theo như vậy.

Vi Tiểu Bảo thở phào một cái đáp:

- Tiểu đệ đã nói nhất thiết mọi việc đều do đại ca chủ trương tiểu đệ chỉ biết tuân theo. Có điều đại ca chia cho năm chục vạn lạng bạc thì tiểu đệ thấy... nhiều quá!

Sách Ngạch Đồ khác nào người cất bỏ được gánh nặng, lão cười khanh khách nói:

- Không nhiều. Không nhiều đâu. Có gì mà nhiều. Bây giờ tiểu huynh đề nghị chia cho bọn thuộc hạ mỗi tên một ít cho chúng cùng được hưởng mới vui vẻ cả làng. Tiểu huynh lấy năm vạn lạng trong phần của tiểu huynh cho bọn chúng chia nhau. Còn huynh đệ cũng lấy ra năm vạn lạng chia cho cung phi, thái giám. Họ được chấm mút mỗi người một ít là không nói chuyện lời thôi gì nữa.

Vi Tiểu Bảo buồn rầu đáp:

- Thế thì hay thật, nhưng tiểu đệ không biết phân chia thế nào?

Sách Ngạch Đồ lại nói:

- Những chuyện đó để tiểu huynh làm hết cho là xong. Có thể thì hiền đệ đi đâu chúng cũng kính sợ và không dám đắc tội. Chúng bảo nhau Quế công công tuy còn nhỏ tuổi nhưng xử sự đáng mặt bạn hữu. Cứ có tiền là xong hết. Phần của hiền đệ đem về mà xài. Từ nay anh em mình sẽ thuận buồm xuôi gió còn có phần nương tựa vào những người chung quanh mình.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Đúng thế!

Sách Ngạch Đồ lại:

- Số tiền năm mươi vạn lạng bạc này, nhà Ngao Bái cũng không có bằng tiền mặt. Vậy chúng ta phải bán một phần sản nghiệp của hắn để làm cho gọn và khiến người ngoài không nắm được dấu vết gì nữa. Hiền đệ ở trong cung thì những vàng thoi bạc nén cũng không có chỗ cất phải không?

Vì Tiểu Bảo đột nhiên vợ được món hoạnh tài kếch sù năm chục vạn lạng khiến gã đầu óc hoang mang không biết làm thế nào. Bất luận Sách Ngạch Đồ bảo sao gã cũng vâng vâng, dạ dạ.

Sách Ngạch Đồ cười nói:

- Máy hôm nữa, tiểu huynh kêu mấy tiệm kim hoàn đánh vàng thoi bạc nén, cứ một trăm lạng hay năm chục lạng là một thoi. Hiền đệ để ở bên mình, khi nào cần xài sẽ đem đến tiệm kim hoàn mà đổi thành tiền bạc. Như thế vừa tiện vừa ổn. Trừ phi có người đến sờ túi đếm còn thì chẳng ai biết được là hiền đệ nhỏ tuổi như vậy đã thành một tay đại hào phú ở Bắc Kinh chúng ta rồi. Ha ha!

Dứt lời lão nổi lên tràng cười ha ha.

Vì Tiểu Bảo cũng cười theo, nhưng trong bụng gã vẫn còn có chút nghi ngờ, tự hỏi:

- Ta có bốn mươi lăm vạn lạng bạc ư? Phải chăng đây là chuyện thật hay ta ngủ mơ?

Rồi lại nghĩ tiếp:

- Với món tiền lớn lao bốn mươi lăm vạn bạc ta sẽ tiêu xài bằng cách nào? Dù ăn nhiều uống lắm cũng không hết được bấy nhiêu vàng. Mẹ kiếp! Hàng ngày ta có ăn gan thiên lôi thì suốt đời cũng chẳng hết bốn mươi vạn lạng bạc. Con mẹ nó! Phen này lão gia về Dương Châu mở mười nhà kỹ viện sang trọng gấp mười Lệ Xuân viện cũng được.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>